

Mr. Boggis éppen akkor fordult be az udvarba kamionjával és odahajtott szorosán a bejárat elé. Rummins elismerően füttyentett, mikor meglátta a hatalmas járművet.

– Hagyja csak Atyám – mondta - a fiúk már kivitték oldalra, ha odaadja a kulcsokat fel is pakolják a holmit, ne fáradjon vele. Inkább kerüljön beljebb, csak nem megy el úgy, hogy ne innánk áldomást az üzletre, ezt igazán nem utasíthatja vissza!

– Nem hiszem, hogy elfogadhatok alkoholt, sokat kell még vezetnem hazáig, jó ha estére hazaérek.

– Ugyan már, nekem ne mondja, hogy amikor vasárnapként megissza a misebort, utána már nem mer volánhoz ülni!

A gazda addig erősködött, hogy Mr. Boggis végül elfogadta a meghívást. Odaadta a kocsikulcsot Bertnek, és lelkére kötötte, hogy ami hevedert talál ott hátul, azzal jó szorosán rögzítsék le az árut, nehogy a rossz földúton összerázódjék, és baja essen.

Ők meg pár pohár zamatos, nehéz vörösbor mellett megkötötték az üzletet. Mr. Boggis arcán a harmadik pohár után már rózsaszínű foltocskák jelentek meg, egyre csak a fantasztikus nagy zsákmányra gondolt. Elégedettek voltak mindketten, nyelvük egyre jobban megeredt, végül nagy cimboraságban váltak el.

Kiérve a kocsihoz Mr Boggis-ban igen erős volt a vágy, hogy még egy pillantást vessen a csodálatos Chippendale sublóra, de nem akarta, hogy a többiek megneszeljék, mennyire fontos neki az áru, így aztán a járművet beindítva lassan, nagyon óvatosan elindult a göröngyös úton.

Kiérve a főútra nagyobb sebességre kapcsol, úgy érezte, hogy szinte repül, szárnyal a nagy lehetőségek, a szakmai siker, és a rengeteg pénz felé. Már másfél órája vezetett, egyre fáradtabb,

álmossabb lett, egyre jobban lankadt figyelme, így csak az utolsó pillanatban vette észre, hogy a kanyarban eltűnik az út a kerekek alól, és félelmetes, mély szakadék tátong előtte. Felrántotta az ajtót, és semmivel sem törődve ugrott. Vagy harminc métert gurult a meredek lejtőn, kezével, lábával a szélrózsa minden irányába kalimpálva, míg egy kecskerágóbokor töve meg nem állította. Közben hallotta az örült sebességgel lefelé robogó autót, ami éktelenül recsegve, ropogva állt meg valahol a szakadék alján, hogy befejezőként még egy hatalmas robbanással jelezze megérkezését. Megkapaszkodva életmentő bokrának tövében lepillantott valami csodában reménykedve, de le sem kellett volna néznie, hiszen a feltörő füstgomoly egyértelműen jelezte, hogy odalenn nagy a baj.

Tíz percbe került, mire Mr Boggis ismét felkapaszkodott az útra, ahonnan a kocsit megkezdte ámokfutását, leült a kavicsos útpadkára, és arcát kezébe temetve jajveszékálni kezdett:

Oda van az életem, oda van a csodálatos, pótolhatatlan értékű bútor, oda az autóm, oda a jövőm, mihez kezdek most?

Bokor tépte szakadt ruháját rendezgetve megérezte a zsebében zörgő kis fémdarabokat. Kiválasztotta a kézzel metszett csavart, ami 20 fontjába, a kamionjába, és ami a legfájóbb: egy Chippendale sublótba került.

Hosszasan nézegette, majd biztonságosabbnak vélt belsőzsebébe tette, és vigasztalhatatlan sóhajjal elindult gyalog a kihalt, néptelen úton.